

GABRIELA NOUR GALBĂN

Poveștile Jnimii

Libris
EDITORIAL
Brașov 2020

CUPRINS

Tablourile dulci ale Mariei · 5

Mărul și caisul · 11

Zâna curcubeului · 15

Lupii Conștiinței · 21

Clovnul - Marionetă · 27

Albina fermecată · 31

Îngerul · 37

Păpușile de porțelan · 43

Blue și ginger · 51

Ouț · 55

Rândunelele · 59

Pepenii vedete · 65

*ABLOURILE DULCI ALE
MARIEI*

Într-un oarecare oraș din lumea mare, locuia, împreună cu familia ei, o fată pe nume Maria. Ea era cam răsfățată, căci era singură la părinți, iar aceștia îi ofereau tot ce-și dorea. Maria avea vârsta de zece ani și era cea mai încrezută fetiță din clasa ei, dar și dintre prietenii ei. De aceea, într-o bună zi, copiii au vorbit între ei și au început să o marginalizeze. Așadar, aceștia nu o mai invitau la jocurile și petrecerile lor, deoarece fata făcea nazuri, dorea să fie doar ea în centrul atenției și îi privea pe toți de sus, căci avea cele mai frumoase haine, jucării și gadgeturi. Văzând acest comportament nou al copiilor față de ea, Maria se supără pe colegi și pe prieteni, crezând că aceștia o vor ruga să-i ierte și o vor integra din nou în grupurile lor. Dar supărarea ei nu avu niciun efect asupra acestora, iar fata se trezi singurică și

începu să sufere, fiind din ce în ce mai abătută și tristă, însă nu lipsită de mândria ce o caracteriza. Părinții ei simțiră că se petrecea ceva ciudat cu fata lor, iar într-o zi, mama ei o întrebă afectuos ce se întâmplă de este supărată. Maria, puțin vinovată - căci își dădea seama că din cauza comportamentului ei inadecvat fusese îndepărtată de copii - , îi povesti mamei sale cum copiii nu mai voiau să aibă de a face cu ea. Văzând că fiica ei are o umbră de regret în privința propriului comportament, mama îi spuse cu un cald reproș, că ea îi prezisese faptul că, la un moment dat, copiii se vor supăra pe ea, căci există un proverb: "Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face". Totodată, mama Mariei, îi mai atrase atenția acesteia că era timpul să învețe niște lecții de viață, și o asigură că o va ajuta să reintre în grațiile colegilor și prietenilor ei în unsprezece zile. Fata fu de acord, zâmbind cu speranță. Astfel, mama fetei începu să scrie zilnic câte o poveste cu morală, urmată de o poezie, pentru a marca subtil, prin figuri de stil, mesajul poveștii. Maria era fascinată de fiecare poveste, iar după unsprezece zile, după ce termină de citit toate poveștile scrise de mama ei, aceasta din urmă o invită în bucătărie și o învăță cum să facă aluat pentru fursecuri. Dar spre uimirea fetei, mama sa întinse foi și le tăie cu cuțitul zimțat, apoi le puse în tăvi, în cuptor. La sfârșit, ieșiră niște dreptunghiuri și pătrate, ce semănau cu niște tablouri albe. Între timp, mama ei îi spuse că

Libris.RO

Respect pentru oameni si carti

În aceea zi va învăța să picteze cu ciocolată. Maria fu fascinată și extrem de bucuroasă, pentru că ea adora să deseneze și să picteze, și chiar avea talent în acest domeniu. Mama sa o învăța cum să combine ciocolata topită (albă și neagră) cu diverse siropuri naturale, condimente, extracte de fructe și altele asemenea, astfel încât rezulta o serie de paste comestibile de diferite culori. Apoi, mama fetei aduse pensoare de diverse mărimi, ce erau folosite la decorarea prăjiturilor, și începură să picteze de probă. După ce Maria căpătă un pic de experiență în lucrul cu pasta de ciocolată, mama ei îi propuse să picteze câte o scenă din fiecare poveste pe care o citise. Fata se bucură, căci inspirația pusese stăpânire pe ea și avea un chef nebun să picteze. Mama ei o lăsa singură și plecă cu treburi. Când se întoarse acasă, o găsi pe fată adormită, iar pe masa din bucătărie se aflau unsprezece tablouri dulci. Când se trezi, Maria fu mângâiată tandru de către mama ei, care îi spuse că misiunea ei era îndeplinită, iar de acum era rândul fetei să o continue. Așadar, mama îi spuse Mariei că trebuie să ofere tablourile dulci prietenilor ei, fiecare într-o cutie, împreună cu o invitație la o petrecere surpriză. Zis și făcut. Maria oferi cu modestie creațiile ei prietenilor, așteptând cu emoție să vadă cine va veni la petrecerea ei. Duminica următoare, atunci când fusese programată petrecerea, Maria avu plăcuta surpriză să fie vizitată

Respect pentru drepturile de autor

de toți prietenii ei, care îi spuseră că fuseseră extrem de încântați de gustul tablourilor dulci primite în dar. Ea le mulțumi frumos și îi invită să participe la un cerc de citit povești, spunându-le că mai are o surpriză plăcută pentru ei. Copiii citiră pe rând poveștile scrise de mama Mariei și fură impresionati. Apoi, prietena lor, amfitrioana, îi invită într-o cameră, unde, pe masă, îi așteptau recipiente cu pastă de ciocolată în diverse culori, pensoare și blaturi albe. Maria le povesti cum mama ei o învățase să picteze cu ciocolată și apoi începură cu toții, entuziasmați, să creeze tablouri. Această activitate artistică, ce deveni periodică, îi făcu pe copii să devină și mai buni prieteni, iar după un timp, aceștia organizează o expoziție cu vânzare în școală, iar banii obținuți din vânzări îi donară unui ONG pentru a cumpăra cărți și rechizite unor copii defavorizați. Și, astfel, prietenia acestor copii a devenit foarte puternică și a dăinuit peste ani.

*R*ECIPROCITATEA

Soarele ne mângâie pe toți
Cu aceeași lumină,
Zâmbetul e cald
Numai când vine din inimă,
Prietenia e reală
Doar când iubirea e reciprocă,
Iar dacă vrei respect,
Fii primul corect.

MĂRUL ȘI CAISUL

Au fost odată, în curtea unei case, doi pomi fructiferi: un măr și un cais. Ei erau bătrâni și nimeni nu mai știa câți ani aveau aceștia. În fiecare an, ei dădeau roade frumoase și, fiind prieteni, își vorbeau în limba copacilor. Familia care locuia în acea curte avea nepoți, iar aceștia se jucau în fiecare zi sub cei doi copaci bătrâni, care se bucurau de jocurile și glasurile zglobii ale copiilor. În fiecare copac era câte un scrânciob jucăuș care se legăna scoțând strigăte de bucurie. Cei doi pomi fructiferi îi adora pe copii și erau fericiți când aceștia mâncau cu poftă din fructele lor coapte și dulci.

Pe când toate erau bune și frumoase, într-o zi, veni o ploaie torențială cu tunete și un fulger răătăcit îl lovi pe măr, despicându-l în două. Copacul scoase un strigăt de durere și muri, lăsându-și merele întinse pe jos ca un covor. Văzând că prietenul său muri, caisul începu a plânge amar, dar nu avu ce face și a trebuit să rămână

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

singur în curte, căci familia îl tăie pe măr și făcu din el un obiect de mobilier - o masă -, pe care o puseră în camera de zi.

Toată iarna, caisul suferi după pierderea prietenului său, dar, în primăvară, când natura începu să se trezească la viață, avu o surpriză frumoasă. Lângă el își făcu apariția un vlăstar de măr, care creștea foarte repede și, care, într-o zi, îi vorbi în limba copacilor, spunându-i că este fiul mărului, și că s-a născut din sămânța unui fruct, care rămase pe jos necules, după ce copacul cel bătrân căzuse răpus de fulger. Copacul cais fu atât de bucuros, încât începu să-l protejeze cu umbra lui pe micul copac măr, ca să nu fie ars de soare. Astfel, fiul mărului creșcu ca prințul din povești, într-un an cât alții în zece ani, și deveni un copac sănătos și robust, în care familia atârna un nou leagăn pentru nepoții cei zglobii. Însă, în anul următor, datorită vârstei înaintate, veni rândul caisului să moară. Văzând acestea, familia luă decizia de a-l tăia și folosi sub formă de mobilier. Astfel, ei au confecționat un set de șase scaune pentru masa care fusese făcută din lemnul mărului. Când scaunele au fost așezate în jurul mesei, cei doi prieteni, mărul și caisul, se reîntâlniră cu mare bucurie și începură din nou să vorbească ca pe vremuri, constatând că, de fapt, nu există moarte, ci doar o transformare a materiei. Dar bucuria a fost și mai mare, atunci când, de afară, se auzi o chemare, iar

cei doi prieteni îl auziră pe fiul mărului bucurându-se de faptul că tocmai ieșise din pământ un vlăstar de cais – fiul caisului, născut dintr-o caisă căzută pe pământ. Acum era rândul fiului mărului să-l ocrotească pe fiul caisului ca să crească viguros. Așadar, prietenia dintre măr și cais a continuat și în timpul generațiilor viitoare, iar familia s-a bucurat de fructele lor aromate și de umbra copacilor, unde s-au jucat noi și noi generații de copii.

*P***RIETENIA**

Dacă un măr și un cais,
 Prieteni fiind,
 Nu s-au despărțit niciodată,
 Atunci, prietenia dintre oameni
 E o comoară,
 Ce cultivată în timp
 Devine mai valoroasă.